

הם השמיצו איש את רעהו - וכולם צדקו

יחידי הסגולה

כדי להילחם ב"מדיניות הכלכלית" הספילית. הסממנים הכולטים ביותר של "מדיניות" זו — הנדרון הפרטני של התקציב הממשלתי, העלמות המיליארדים ממס ההכנסה, הציטוט הכספי השחור, השחיתות הכלכלית, שוד כספי המדינה על ידי הכופלגות, התעשיית הפרוטקציונרית — הם תופעותיהן של המציאות הפוליטית.

שיכבה השלטת של עסקי המיפלגות היא שיכבה טפילית, מפני שאין לה מה לתרום למדינה. אין זו שיכבה של בעלי מחשבה, המסוגלת לספק פתרונות חדשים לבעיות חדשות, ולתת תשובות יעילות לאתגרים החדשים — אתגר מילחמת ישראל-ערב, האתגר הפלסטיני, האתגר הכלכלי, אתגר הפער הסוציאלי. אין זו גם שיכבה "ביצועיסטית" המצטיינת במינהל ובאירגון. להיפך: המערכת כולה חדלה לתפקד, ובוזה אחר זה מתפרקים השרותים הציבוריים. האינטליגנציה המופלגת, הנאום הריקי מתוכן, ההיגררות אחרי המאורעות, היעדר החזון, התרופפות החישובים המוסריים — אלה הם סימנייה היסודיים של שילטון מנוון. את ההגדרה הקולעת לשיכבה זו מצא לפני 3000 שנה, יותם בנירובעל, בסיפורו על העצים שהלכו למי שוח עליהם מלך. כל מי שהיה לו מה לתרום — היות, התאנה, הגפן — סירבו. הם העדיפו את מתן התנובה והתירוש, ורק האד, השדוף והיבש, הסכים לשלוט. נדמה כי קיים תהליך של סלקציה של "יחידי המכטיח" כי מדי שנה יצטרפו אטדים

ההיסטוריה של עם ישראל, לולא העלה חבריה הכנסת הרב פינחס שיינמן את הנימוק האמיתי להענקת זכויות יתרה. הוא אמר כי לחבריה הכנסת מגיע הכל, מפני שהם יחידי גורל.

מבט ראשון, זה נראה כשיא ההומור הבלתי-מיוסר, דע, הברקה מזהירה של ליצן-בעל-כוחות. רק מי שישב כמה שנים בכנסת, יכוד דרדת לבד עומקה של ההזנחה.

בכנסת יש כעשרים אנשים אינטליגנטיים, מהם שניים-שלושה שהם בעלי שיעור-קומה. יש בה כשישים עסקי-מיפלגות אפורים ומשמעמים, ביניהם מרבית השרים, שהגיעו לאן שהגיעו מפני שלא השמיעו מעולם רעיון מקורי ולא עשו מעולם מעשה בלתי-שיגרת. השאר — כארבעים במיספר — הם כסילים גמורים, שהגיעו לכנסת — כך נדמה, לעיתים — מפני שלא התאימו לשום עיסוק אחר.

הרמה יורדת בהתמדה, מכיוון שמכנסת לכנסת גדל מיספר העסקנים האפורים ההולכים-בתלם, וניפילטים הטייפוסים העלולים לעשות צרות, חזקנים, שהיו לאיפעם בעלי אישיות עצמאית, עוברים לכנסת-של-מולה. מי שמסוגל להעניק לכל 120 האנשים היקרים (שרתי השמע) האלה את התואר "יחיד-דייסגולה" — מגיע לו פרסי-ישראל להומור.

כך נדמה ברגע הראשון, אך הירחור נוסף מלמד שהדברים רציניים ועמוקים הרבה יותר. לכל מי שישב יש שיכבה-יעילות. בניה של שיכבה זו רואים בעצמם "יחידים-סגולה", שי מגיע להם הכל.

בדרך-כלל קיימת כאן מחזוריות מסוימת. כאשר נולד מיסטר חדש ורענן, שיש לו תשובה יעילה לאתגרי זמנו, ממלאים בני השיכבה-היעילות החדשה לא פעם תפקיד חיובי וחיוני. הם מצטיינים בחובות יתרה, ולא רק בזכויות יתרה.

כך, למשל, מילאו בעלי-האחוזות תפקיד חשוב ביותר בתקופת-הראשית של המישטר הפיאודלי. הם נשאו בעול ההגנה על הארץ, קיימו את הביטחון בדמם וברכושם. רק ברבות הימים התרוקן תפקיד זה מתוכנו, ובעלי-האחוזות הפכו טפילים חסרי-ערך, שבלמו את ההתפתחות. בימי-הראשית של המהפכה התעשייתית מילאו היוזמים הפרטיים תפקיד עצום בקידום המין האנושי לקראת עידן של רווחה. אך בני רבים מהם הפכו טפילים גמורי רים, התייש על הכנסה מן הרכוש שצברו האבות. ב"ארצות הסוציאליזם" ביקש ה.אוואנגארד המהפכני לכוונן מישטר של צדק ושיוויון, פיתוח מאץ ורמתי מחייה גבוהה. בני המהפכנים הפכו בירוקרטים טפיליים, העוצרים את ההתקדמות לקראת יעול כלכלי וטרי פש אנושי.

עסקי-המיפלגות בארץ, בני דורו של דויד בניגוריון, מילאו תפקיד חשוב בניגוש היישוב. בכינון המדינה בדרך, בחיול כושר-ההגנה וביצירת השרותים הטרומים ממלכתיים. עם קום המדינה, הפכה קבוצה זו לשיכבה היעילת של המדינה.

ביום זה שיכבה של טפילים, הרוכצת על גוף המדינה והמוצצת את דמה.

ביריד כל השילטון, וחבריה משוכנעים שהם "יחידים-סגולה" — גם אם אינם מכריזים על כך בפה מלא, כמו אותו רבי-ליצן.

פאראזיט הוא יצור שאינו תורם דבר, והלוקח את הכל. מבחינה זאת, נכון לומר כי השיכבה השולטת כיום במדינה היא מיסד של פאראזיטים. המישטר הקיים הוא פאראזיטוקראטיה — שילטון הטפילים.

הוא חולש על הארץ, מפני שבידו המכשירים הפור-ליטיים — המיפלגות הגדולות, הפועלות בצורה של קארטל, והמחלקות ביניהן את ההנאות וההטבות. הוא חולש על המשק, לא בזכות כושרו לארגן וליצור (כושר זה אצל לו מומן), אלא בזכות שילטונו על בסיסו. אבל כל ההון במדינה, זה הנא מן החוץ כמטר של זהב וזה חנע בתוך המדינה עצמה, עובר בין ידי הטפילים המיפלגתיים, וחלק גדול נדבק אליהם. משום כך נדמה להם שפעם שהחזיקו הקלאסי בין "שמאל" ו"ימין" הפך, זמנית, בלתי-רלוונטי במציאות הישראלית. היום הפרטי הרוצה ליצור ולייצר, עומד חסרי-אונים מול הרריו ההון השחור, הטפילי והעושק. המצטרב בחסות המיסד השליט. לעיתים אף נוצרת מעין קואליציה בין יציבור העובדים וציבור היוזמים,

כון, זאת היתה הצגה יקרה מאוד. היא עלתה לך ולי בכמה עשרות מיליוני לירות. אבל היא היתה שווה כל אגורה. איזה הומור! איזה פארודיה מבריקה! איזה קאריקטורה גאונית!

שום תוכנית של ניקוי ראש, או מדור של zoo הארץ, לא הגיעו איפעם לקרסוליה של סאטירה זו. כפי שהוקרנה במשך כמה דקות בטלוויזיה — הדיון בכנסת על ההלוואה המסוכסרת למימון חובות המיפלגות. חבריה הכנסת אמרו מה שהם חושבים זה על זה — וכולם צדקו!

מפ"ם אמרה לחרות שהיא מספירת בדם חללי אצל. חרות אמרה למפ"ם שהיא מוכרת את האיריאלים הפור-ליטיים שלה כדי להבטיח מימון ממלכתי לעסקיה המיסריים. שולמית אלוני האשימה את בנין בעשיית קנוניה עם מפא"י. בנין האשים את אלוני בגריסת הווי-עתק מן הקופה הממלכתית וביובו על עסקות חסרת-ערך. שמואל תמיר האשים את מיפלגת-העבודה וחרות בגניבת כסף החינוך והסעד. ישראל רגמן קרא מן הכתב את ההסכם שעשה תמיר עם אליעזר שוסטק, בו הבטיח לעצמו תמיר את חצי הסכום שיגיע למרכו החופשי מן המלווה המתועב.

צילה מנוסי ב"לוח הכפול"

חדשים לשיכבה זו, בעוד עצייה-פרי פונים ליעסוקים אחרים.

בין "יחידים-סגולה" של השיכבה-היעילות, חברי הכנסת הם המיוחדים שביחידים. יש בין חבריה הכנסת, כמובן, אנשים בעלי רמה ושאר-רות, אך זהו קומץ.

אך חבריה הכנסת המצוי, זה שהציבור בויחר בו בנאמנות מופלגה אחת לארבע שנים, הוא טפיל קלאסי.

לעולם לא יעלה במוחו רעיון חדש. את נאומיו הוא ממלא ברעיונות גנובים מפה ומשם.

לעולם לא יחקור ולא יגלה חברי-כנסת זה דבר משלו. אולם הוא עט על כל עיתון, דולה מתוכו גילויים של שחיתות ואיסדרים, מפקיע אותם לעצמו במשיכת-יד, ומודרו להכריז הכרזות בומבסטיות, להגיש שאלות, והצעות-לסדר-היום, לזעוק על העוול, ולתבוע תיקון. זה מבטיח כותרת ליום אחד. למחרת היום נשכח העניין.

אין הוא עוסק בביקורת אמיתית, שהרי הוא חבר בקארטל הגדול, המקיף את הקואליציה, האופוזיציה והאופוזיציה-לאופוזיציה.

חבריה הכנסת אלה הם, "יחידים-סגולה".

כאשר מותחים עליהם ביקורת, ומתקוממים נגד חלוי-קת-השלל ביניהם, הם קמים ומתריעים: זוהי חתירה תחת הדמוקרטיה! הדמוקרטיה זקוקה למיפלגות! המיפלגות זה אנחנו! מי שתוקף אותנו, תוקף את הכנסת!

לא דובים ולא יער. לא לחשוף את המצב ולהתריע נגדו — לא מפני שתפקיד הכנסת אינו חשוב, אלא להיפך, מפני שהוא חשוב מאין-כמוהו. "יחידים-סגולה" אינם מסוגלים למלא כראוי את תפקידם בבית-המחוקקים, והכנסת כולה אינה מתפקדת מזה זמן רב.

הם טפילים על הזרוע הפרלמנטרית, כמו על הגוף הלאומי כולו.

על רקע זה, מובנת הקנוניה של מימון חובות המיפלגות. היה ברור מראש שהיא תצא לפועל. אחרי שהטווח את האמת איש בפני רעהו, במשך שעה קלה של רצון, חזרו הח"כים לקארטל המשותף, וייהנו בצוותא מחלוקת-השלל. כי הכוח בידיהם.

וסיכם את הוויכוח כולו יו"ר ועדת-הכספים, בהזכירו לציבור שאף אחד מבין מטיפי-המוסר החסודים, משור-למית אלוני ועד שמואל תמיר, מובולון המר ועד מאיר וילנר, לא הרים את קולו בזעם כאשר העלתה הכנסת אחרי מילחמת יום-הכיפורים, בחשאי, את שיעורי-החקצבות למיפלגות. אף אחד מהם לא זעק נגד העוול ולא החזיר לקופת המדינה את התוספת ששולמה למיפלגות. כי מליח — זהב. חבריה הכנסת מיטיבים להכיר איש את רעהו, וכשחם מגדירים זה את זה, כל מושפט פוגע בזל.

אכן, היה זה אחד המיקרים הנדירים בחולדות הכנסת כאשר כל הציבור בוויכוח ידעו על מה הם מדברים.

בכני זאת, הפסוק החשוב ביותר לא נאמר בוויכוח זה, אלא כמה ימים לפניו, בדיון סודי באחת מועדי-דוח-הכנסת, בקומת המרתף של הבניין. הוא הגיע לידעת הרבים רק הודות לח"כ יוסי שריד, שסבר כי מחובתו להזכיר לציבור שהוא, כמו נוח הזמנו, הצדיק האחד בדורו ובכנסת.

אותה ועדה באה להעניק לחבריה הכנסת עזר תוספת קטנה לזכויות שהבטיחו לעצמם. מפעם מדובר בהענקת שירותי-בריאות חיי-נם לבני מישמחתייהם.

העניין עצמו אינו חשוב, אם כי יש לו ערך סמלי. הכנסת דחתה כמה פעמים, כמעט פה אחד, את הצעת ההנאיג במדינה שרותי-בריאות ממלכתי חינם לכל האזרחים. אבל היא מעניקה זכות זו בחשאי לעצמה.

אפשר להרבות בדוגמות כאלה. הכנסת עומדת לקבל בקרוב את דו"ח בן-שחר, המבטל את כל תשלומי-השכר מתחת לשולחן. אך אין היא מתכוונת להחיל דו"ח זה גם על המשכורת של חבריה, המשתלמת במידה רבה מתחת לשולחן, בצורת עיוותים משוחררים-ממס.

הכנסת עדיין לא הגשימה את דרישתה, ולפני תשע שנים, להעניק לכל חייל במדים את הוכול לנסוע חינם בכל קווי האוטובוסים. אבל לחבריה היא העניקה זכות זו לפני שנים רבות. וכן הלאה. הדיון באותה ועדה היה שיגרת, ולא היה נכנס